

LBRIS

We know
books

ÁLEX ROVIRA
FRANCESC MIRALLES

Ilustrații de Albert Asensio

POVESTI
PENTRU
COPIII
FERICIȚI

Traducere din spaniolă
de Camelia Dinică

 BUSOLA VALORILOR

Trăim vremuri în permanentă schimbare. Pentru cei tineri îndeosebi, viața într-un mediu plin de incertitudini se aseamănă cu navigarea pe un râu învolburat: trebuie să ai încredere în propriile puteri și, mai ales, să știi încotro te îndrepti.

Există totuși o busolă care ne arată drumul în orice împrejurare a vieții, chiar și atunci când credem că ne-am rătăcit. Iar această busolă sunt valorile personale.

Dacă ai valori solide este mult mai ușor să dai piept cu obstacolele, să-ți fixezi prioritățile și să iei deciziile cele mai bune în călătoria vieții, care ne aduce mereu provocări. Pe lângă asta, însemnătatea acordată relațiilor cu ceilalți și vieții în general se întemeiază pe valorile care ne conduc. Bunătatea, frumusețea, corectitudinea, solidaritatea, etica ne ajută, fără îndoială, să ne facem viața mai bună și mai frumoasă atât pentru noi, cât și pentru ceilalți. În definitiv, fericirea este valoarea care se găsește la confluența tuturor valorilor personale practicate.

Cunoscând importanța misiunii noastre, scrierea acestei cărți a reprezentat pentru noi o mare provocare, mai ales după recepțarea entuziastă a volumului *Povești ca să te iubești mai mult*, publicat în zece ediții și tradus în numeroase limbi.

Când editoarea noastră ne-a propus să alcătuiim o nouă culegere de povești, ne-am pus întrebarea: care este cel mai important lucru pentru o fată sau pentru un băiat, imediat după stima de sine? Amândoi am ajuns la aceeași concluzie: pe lângă stima de sine, *valorile personale* te ajută să nu te rătăcești în situații neprevăzute sau în momentele de confuzie și reprezintă totodată cheia care face posibilă o viață mai bună, pentru noi și pentru ceilalți, putând astfel conduce la o fericire temeinică și plină de sens. În fond, valorile puternice sunt secretul unei *vieți mai bune*, deoarece calitatea traiului nostru depinde de deciziile pe care le luăm atunci când viața ne pune la încercare.

Cuprins

	Busola valorilor	4
1	Cei doi călători	11
2	Săgeata din Lună	16
3	Întinderea aripilor	21
4	Cele trei dorințe	25
5	Știința cea mai valoroasă	30
6	Florile sacagiului	35
7	Cele șapte minuni ale lumii	39
8	Suntem bogați, sau săraci?	45
9	Pașarul cu lapte	50
10	Omul care curăța păduri	54
11	Apa care fierbe	60
12	Doar înțelepții își îndreaptă greșelile	65
13	Roșiile	70
14	Aurul care strălucește înlăuntrul tău	77
15	Un prost foarte isteț	81
16	Semințe pentru mai târziu	85
17	Motociclista și îngerul	89
18	Înveselește-te, ca să-i înveselești pe ceilalți	93

19	Inelul bunicului.	96
20	Jocul contrariilor.	101
21	Acvila care a zburat cel mai sus.	105
22	Patru întrebări fundamentale.	110
23	Liniștește-te!	115
24	Cei zece dromaderi.	119
25	Bilele de bun venit.	123
26	Sacul cu fulgi.	128
27	Pisicile din casa bântuită.	132
28	Șoferul erudit.	137
29	Universitatea animalelor.	141
30	Rugăciunea călugărului.	145
31	Ședința din atelier.	149
32	Comoara avarului.	153
33	Cele trei pahare de apă.	157
34	Trei chestiuni importante.	161
35	Inimi apropiate.	167
	Epilog. Fericirea și valorile esențiale.	171

CEI DOI CĂLĂTORI

*Când judecăm fără să cunoaștem,
pierdem partea frumoasă a vieții*

La porțile unui oraș înstărit construit în mijlocul deșertului, o femeie înțeleaptă întâmpina vizitatorii. Stătea acolo ore întregi pe timpul zilei, sub un palmier prin care pătrundeau razele soarelui, și cugeta asupra vieții. Astfel, în oaza aceea de civilizație era considerată înțeleaptă.

Într-o dimineață, când de-abia răsărise soarele, sosi un drumeț care spunea că vine dintr-o țară îndepărtată. După ce străbătuse sute de kilometri prin nisip, voia să cunoască obiceiurile locului.

Chiar înainte să treacă de porți, o întrebă pe femeie:

— Doamnă dragă, ați putea, vă rog, să-mi spuneți cum sunt oamenii care locuiesc în acest oraș?

— Înainte să vă spun părerea mea, răspunse ea, mi-ar plăcea să știu cum sunt oamenii de unde veniți.

— A! bombăni, deranjat. Ei bine, sunt oameni leneși, ignoranți, băgăcioși, mincinoși, încrezuți și egoiști. Așadar, am plecat din oraș pentru că erau numai nerozi, iar acum caut un loc mai bun în care să mă stabilesc.

— Aha... Păi cu părere de rău vă spun că în orașul meu veți găsi o priveliște asemănătoare.

Tulburat și întristat, călătorul îi spuse atunci că preferă să-și continue drumul și să caute un cămin mai bun.

Nici măcar nu mai intră în oraș.

La sfârșitul zilei, când soarele începea să se ascundă și femeia înțeleaptă era gata-gata să plece spre casă, la intrarea în cartierul vechi apărură un călător tânăr și zâmbitor.

Văzând-o pe femeia așezată sub palmier, profită ca să-și satisfacă curiozitatea.

— Bună seara! Bănuiesc că sunteți de-a locului...

Înțeleapta încuviință din cap.

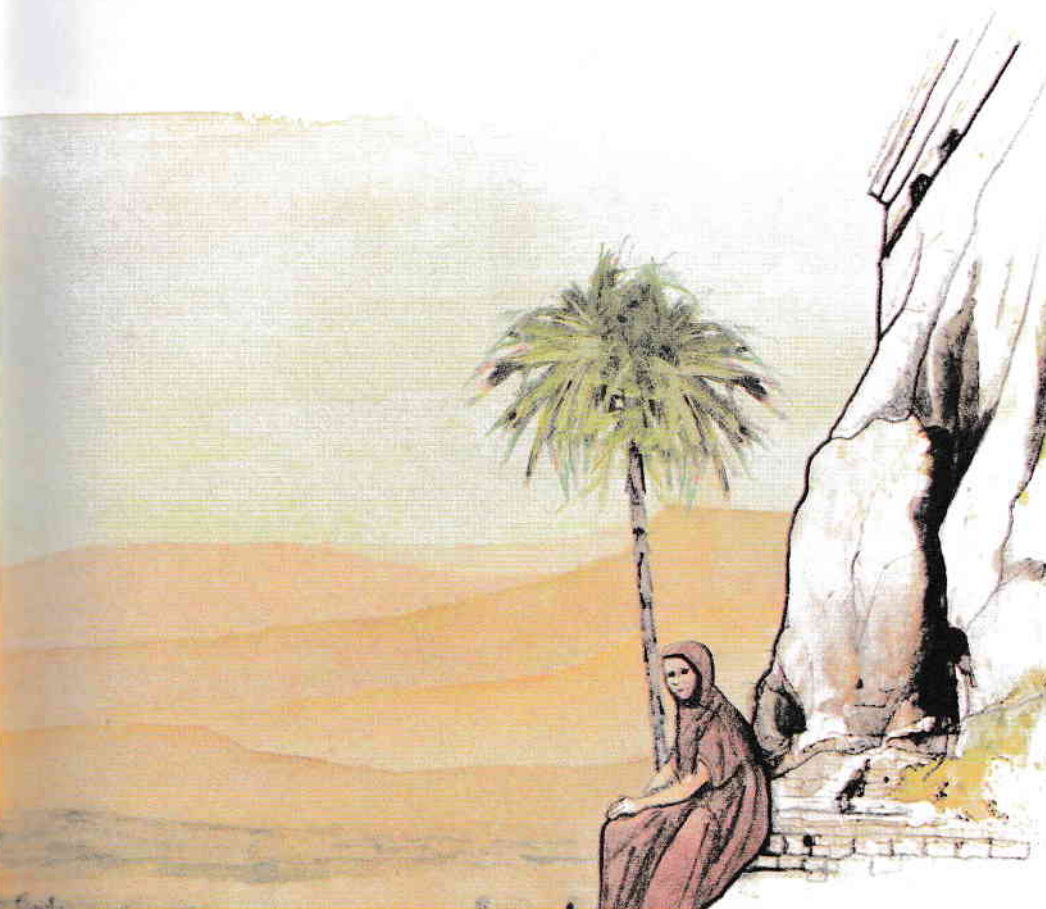

— Sunt antropolog și de mult voiam să vizitez orașul acesta din mijlocul deșertului, spuse tânărul zâmbind. Puteți să-mi dați vreun amănunt interesant despre locuitori, cum sunt?

— Desigur... Vă spun, dar cu o condiție: întâi trebuie să-mi povestiți dumneavoastră cum sunt locuitorii orașului din care veniți. Sunteți de acord?

Fără să stea prea mult pe gânduri, antropologul călător exclamă cu entuziasm:

— Sunt oameni minunați! Majoritatea sunt amabili și dornici să împartă ce au cu ceilalți. Este adevărat, nu toți sunt la fel de solidari, dar, dacă te porți frumos și ești înțelegător, nu sunt meschini. Este limpede că oamenii din orașul meu sunt de toată isprava!

După ce spuse asta, femeia se ridică în picioare și-și deschise brațele în semn de bun venit.

— Intră în orașul nostru, dragă călătorule. Aici vei cunoaște tot atâția oameni buni ca și în locul de unde vii. Fii bine venit! 🌿

GÂNDEȘTE ȘI CREȘTE

Spune-mi cum ești ca să-ți spun ce vei găsi

De obicei nu vedem realitatea așa cum este, ci așa cum suntem noi. De multe ori nu ne acordăm suficient timp pentru a ne da seama cum este o persoană pe care o întâlnim pentru prima dată și o caracterizăm potrivit prejudecăților noastre. După cum îi spune numele, o prejudecată este o judecată făcută înainte, prin care catalogăm pe cineva fără să-l cunoaștem prea bine.

Se spune că Churchill, marele om de stat britanic, a fost întrebat odată ce părere are despre francezi, iar răspunsul lui a fost: „Nu știu... Sunt mulți și nu-i cunosc pe toți”. Dacă ți se pare că știi cum este cineva sau ceva – o persoană, o țară, o cultură – fără să-l cunoști cu adevărat, nu vei putea niciodată să-l descoperi. Este mesajul acestei scurte povestiri, pentru că fiecare călător va găsi în oraș ceea ce poartă înlăuntru său. Pesimistul va găsi negativitate, iar cel care are o perspectivă optimistă va întâlni oameni de aceeași calitate.

Într-una dintre cele mai frumoase poezii ale lui, Konstantinos Kavafis aduce în atenție o situație similară: „Tu spui: «Voi pleca în alt ținut, spre altă mare, și un oraș mai frumos voi găsi. Căci orice strădanie de-a mea este aici condamnată». Iar poetul îi răspunde: „Nu vei găsi alt ținut sau altă mare. Orașul va exista mereu înlăuntru tău [...]. Viața abandonată aici, distrusă îți va fi peste tot”.

Decizia îți aparține: ce fel de oraș vrei să găsești?

SĂGEATA DIN LUNĂ

*Important nu e să-ți împlinești visurile, ci felul
în care visurile te ajută să te autodepășești*

Jason se antrena de mic pentru a ajunge arcaș al curții regale. Întotdeauna îi admirase pe soldații aliniați pe creneluri, care străjuiau orașul. După ce exersase cu tenacitate, când a împlinit cincisprezece ani s-a înfățișat la conducătorul gărzii și i-a spus:

— Domnule, la sfârșitul perioadei de instrucție nu vreau doar să lucrez în slujba curții. Visul meu este să ajung într-o zi cel mai bun arcaș din lume. Ce trebuie să fac ca să reușesc?

Șeful gărzii, considerat cel mai priceput arcaș din țară, i-a zâmbit cu bunăvoință și i-a spus:

— Fiule, dacă vrei să devii un arcaș fără rival, mai bun decât oricare altul care a existat vreodată, ținta ta este Luna. Când una dintre săgețile tale se va înfige acolo, vei putea să spui că ești cel mai bun în mânăuirea arcului, căci până acum nimeni nu a atins astrul nostru. Dacă vei reuși, fii sigur că nu va fi om care să se îndoiască de priceperea ta.

După ce i-a mulțumit pentru sfat, cu toate că era un sfat neobișnuit, tânărul arcaș nu a mai pierdut niciun minut. Și-a pregătit

LE

We know
books

entuziast săgețile, a verificat mlădierea arcului și a întins coarda. Apoi a așteptat ca Luna să răsară la orizont.

În fiecare noapte, până la ivirea zorilor, săgețile lui se vedeau urcând și coborând din cer fără oprire. Cu toate acestea, Jason nu se descuraja. Continua să exerseze în fiecare seară, indiferent de faza Lunii: plină, în creștere, în descreștere sau nouă.

Întindea arcul fără încetare și trăgea săgeată după săgeată spre astru.

Era atât de dedicat, încât tânărul arcaș începuse să fie poreclit „nebunul Lunii” sau pur și simplu „lunaticul”.

Și, oricât i se spunea că pierde timpul degeaba, Jason nu lua în seamă dojenile și glumele. Șeful gărzii îi încredințase o sarcină ca să ajungă cel mai bun arcaș din lume, așa că nu voia să se dea bătut din cauza celor care nu-l înțelegeau.

După un an de pregătire neîntreruptă, în cele din urmă Jason se lăsă păgubaș și se înfățișă la maestrul arcașilor:

— Domnule, recunosc că am dat greș, spuse întristat. Am aruncat mii și mii de săgeți spre Lună, dar toate s-au înfipt în pământ.

Șeful gărzii dădu din cap, înțelegător, și imediat îi arătă un copac din depărtare în care strălucea un punct ce reflecta razele soarelui.

— De copacul acela atârnă un clopoțel, i-a spus. Poți să-l ni-merești cu săgeata? Haide, întinde arcul.

Ascultător, Jason făcu ceea ce îi ceruse și eliberă săgeata, care

nimeri din plin clopoțelul aflat la mare distanță; acesta scoase un clinchet metalic înainte ca săgeata să se înfigă în copac.

Auzindu-l, șeful îl felicită pe tânărul aspirant:

— Ești cel mai bun din lume, Jason. Nimeni n-ar fi putut să nimerească clopoțelul acela atât de departe. Datorită strădaniei tale de a atinge imposibilul, ai devenit cel mai bun arcaș. 🐣

